

et Glimt af de nyforlovede at se; og da Else og Emanuel vendte tilbage til Stuen, sad her allerede et Par af Husets nærmere Venner, der var kommen for at ønske tillykke.

De efterfulgtes snart af flere, og i det hele lod det til, at Elses Frygt for Sladder og Misundelse havde været ganske ubegrundet. Alle opfattede øjensynlig, hvad der var sket, som en Slags Æresoprejsning, der var givet den hele Menighed, ja den hele Bondestand, . . . en levende Besegling af det Forbund, der Dagen forud var sluttet i Forsamlingshuset.

Hansine, der var kommen ind fra sit Kammer straks efter, at de første Gæster havde vist sig, gav da heller ikke i sin Maade at være paa nogen Anledning til Skumlerier. Mens Veninden, der stadig indtog Pladsen ved hendes Side, med sejrstolt Mine holdt Armen beskyttende om hendes Liv, sad hun selv halvt fraværende og modtog tavs og helt undselig Vennernes Lykønskninger.

Den hele Eftermiddag stod Stuen fuld af glade og stolte Skibberupere. Man maatte tilsidst lukke alle Vinduer og Døre op for at faa Luft i den kvælende Hede, og ikke et Øjeblik var Kaffekedlen af Kog. Selv Væver Hansen indfandt sig og hilste paa det unge Par med sit skæve, tvetydige Smil.

Emanuel følte sig efterhaanden lidt underlig tilmode ved at modtage alle disse Menneskers Lykønskninger, endnu inden han havde faaet talt alvorlig med Hansine selv, ja uden at han egentlig endnu havde hørt Ja-Ordet af hendes egne Læber. Han begyndte at blive skinsyg paa denne store, røde Ane, der havde plantet sig ved Hansines Side som en Bevogterske og uafsladelig kærtegnede hendes Haand nede i sit Skød — næsten som om det var de to, der var forlovede.

Omsider fik han Lejlighed til — uden at andre hørte det — at spørge hende, om de ikke skulde spasere lidt sammen ude i Haven.

Hun rejste sig straks. Men Ane fulgte. Det var, som om hun følte sig berettiget til som Hansines bedste Veninde at være meddelagtig i de andres Fortrolighed.

Emanuel havde denne Gang ondt ved at styre sin Utaalmo-